

З ДІЯЛЬНОСТІ СУРУ

В Сучаві 27-28 листопада відбулося засідання Ради Союзу Українців Румунії, на якому було обговорено ряд фінансових питань щодо здійснення плану інвестицій та перспективи їх завершення, а також планування культурно-виховних подій у 2010 році.

З цієї нагоди, разом з головою Ботошанської філії Союзу Віктором Семчуком я відвідав українське село Рогожешти, де було передбачено купити ділянку, що вдалося зробити в грудні. Тепер можемо гордитися тим, що Союз українців Румунії має приміщення для всіх повітових філій, тобто дванадцять власних офісів.

Після завершення роботи Ради СУРУ учасники поїхали до Гура Гуморулуй, де відсвяткували річницю народження видатної української письменниці Ольги Кобилянської, яка народилася 27 листопада 1863 року і померла 1942 року.

В грудні одна з найважливіших подій Союзу Українців Румунії - це відкриття 18-19 грудня в Тімішорі Дому культури українців. З цієї нагоди, завдяки Посольству України в Румунії і турботі Його Ексцеленції Маркіяну Кулику, надзвичайному і уповноваженому Послу України в Румунії, а також головному раднику пані Корнелії Лускаловіч, Міністерству культури і молоді України, Ансамбль Народних Інструментів Національної Опери Києва на чолі із професором Віктором Гуцалом, народним артистом України, директором ансамблю і диригентом, виступав у Сігеті, Сату Маре, Тімішорі, Лугожі, в селі Щука Тіміського повіту, де мешкають українці.

В грудні вийшли друком три нові книги, якими ми виконали видавничий план на минулий рік: Марії Чубіки «Дитинства очі волошкові» (оповідання і казки для дітей), Павла Романюка «Райдуга над Стіксом або Монолог у Пантеоні», Гаврила Клемпуша «Верховинська сопілка».

Під друком ще три книги: Івана Ковача «Потойбіч рубінових небес», Юрія Чити «Гуцулія» та Віргілія Ріцька «Трилогія життя».

Після Різдвяних свят 10 січня відбувся Фестиваль колядок і зимових обрядів в місті Сігеті Марамороського повіту.

Фестиваль пройшов за такою програмою:

- Служба Божа і колядування відбулися в Українській Православній Церкві, а парад зимових обрядів пройшов по дорозі до Музичної школи «Джордже Енеску».

16 січня у селі Корнуцел Караш Северінського повіту відбувся фестиваль колядок банатських українців.

Після прийняття державного бюджету в Румунському Парламенті я зробив поїздку до Банату.

Повідомляю, що в Комісіях Парламенту представив і наші пропозиції щодо фінансування і завершення ремонту шкіл в селі Русь-Поляни, ліцею в Сігеті і українських церков в Сучаві та Решіці.

Степан БУЧУТА,
голова СУРУ,
депутат

«ГІРСЬКА ОРЛИЦЯ» І ЧЕРВОНА КАЛИНА

Почавши з 2003 року, коли було поставлено погруддя Ольги Кобилянської в місті Гура Гуморулуй в південній Буковині, стало традицією кожного року біля пам'ятника письменниці відзначати річницю її народження і віддавати належну пошану.

Ця подія об'єднує довкола пам'ятника членів СУРУ і представників української громади не тільки з Буковини, а із усіх околиць Румунії, де проживають українці. Завжди присутні члени Генерального Консульства України у Сучаві, прибувають і гості з України, головно із Чернівців. Присутні і представники державних органів м. Гура Гуморулуй, а також із міста Сучави.

Така подія відбулася і 2009 року у п'ятницю 11 грудня. Були присутні від Генерального Консульства України у Сучаві генеральний консул Юрій Вербицький та консул Василь Неровний. Із сусідньої Чернівецької області приїхали науковець Чернівецького Національного Університету ім. Ю.Федьковича, доктор філологічних наук, професор Володимир Антофійчук, депутат міста Чернівців Валерій Карбашевський, голова громадського об'єднання «Європейське партнерство», Дан Чевка від чернівецького видавництва «Наша книга». Ще були на святі Іван Боднар, голова буковинської філії СУР, а також Даніел Гринчук, директор-координатор Дирекції культури у Сучаві. Був присутній Маріус Урсачук, примар міста Гура Гуморулуй та члени місцевої ради. Були також Іван Волощук, Протоієрей, генеральний вікарій Української Греко-католицької Церкви у Румунії та парох УГКЦ місцевості Качіка/Солонецул Ноу Микола Николаїшин. Було і значне число представників української громади і мешканців міста.

Свято вшанування пам'яті Ольги Кобилянської почалося урочисто Державним гімном України і Національним гімном Румунії, після чого було поставлено до погруддя вінки і квіти від Генерального Консульства України у Сучаві, Чернівецької делегації, представників СУРУ і Сучавської префектури, примарії і міської ради Гура Гуморулуй, мешканців міста.

Слідувала панахида, відправлена чотирма панотцями - двома вищезгаданими греко-католицькими і двома православними від місцевої церкви «Святі імператори Констянтин та Елена». Святочно і зворушливо звучали, піднімаючись до небес, двомовні молитви і спів панотців, відгук яких котився до навколишніх гір, серед яких народилася і прожила роки дитинства і молодості Ольга Кобилянська. Вона любила буковинську природу, котру часто описувала у своїх літературних творах, що і спричинилося до того, що її називають «гірською орлицею».

Після цього виступили з промовами Юрій Вербицький і Маріус Урсачук. У своїх промовах вони висловили пошану письменниці Ользі Кобилянській, підкресливши значення її літературної творчості, її любов до рідної Буковини, до її мешканців, до цих околиць і взагалі до природи, будучи вже в ті роки вісником-представником боротьби за збереження її чистоти.

Зважаючи на любов О. Кобилянської до природи, чернівецька делегація принесла з рідної України саджанець червоної калини - улюблений, можна сказати навіть національний символ українського фольклору.

Цей саджанець генеральний консул Юрій Вербицький і консул Василь Неровний, разом з Маріусом Усарчуком посадили у парку близько місця, де знаходиться погруддя письменниці О. Кобилянської. Таким чином, вона має знак любові своїх співвітчизників, а українська етнічність Румунії має у південній Буковині два близькі серцю ознаки - пам'ятник дочки Буковини О. Кобилянської та червону калину.

Після цього всі присутні були запрошені до міського музею народних звичаїв і обрядів, де була виставка фотокопій документів, пов'язаних з життям і творчістю письменниці. Оригінали цих документів знаходяться у Чернівцях, у меморіальному домі-музеї О. Кобилянської.

При вході до музею гостей і присутніх за народним звичаєм зустрічали хлібом і сіллю.

Про виставку вшанування пам'яті письменниці О. Кобилянської говорили генеральний консул Юрій Вербицький, університетський професор Володимир Антофійчук, Валерій Карбашевський, Данієл Гринчук, Елвіра Романюк, директор музею.

Юрій Вербицький, висловлюючи подяку місцевим властям за підтримку і створення сприятливих умов для вшанування письменниці, сказав: «Ця письменниця, яка вміла заглибитися психологічно в душу українського народу, залишається завжди актуальною. Тому українцям, в тому числі тим, хто проживає на теренах дружньої Румунії, є чому повчитися у великої письменниці. З особливим задоволенням відзначаємо внесок місцевої української громади у збереження та розвиток рідної мови, самобутньої української культури, прабатьківських звичаїв та обрядів. Сподіваємося, що подвижницька праця, спрямована на відродження українства, за активної підтримки як української, так і румунської держави, продовжуватиметься і в майбутньому».

Чернівецький університетський професор Володимир Антофійчук сказав: «Вшановуючи Ольгу Кобилянську, популяризуючи її життя і творчість, ми робимо відомим на весь світ місто, в якому вона народилася»; «... мабуть, ніхто інший, як вона, з такою ніжною любов'ю не описав гірську природу довкола Гури Гумори й Кимполунга. Але вона була і першою з письменників, хто став на її захист, добре розуміючи, що нищення природи призводить до порушення гармонії у фізичному і духовному житті людини».

Щодо творчості письменниці Володимир Антофійчук згадав, що так як вона писала про краєвиди Буковини, про її жителів - не лишень українців, але й румунів, німців, поляків та інших національностей, що знаходилися і у цій частині світу «у цьому куточку раю», то таким чином вона стала літературним послом між цими народами. Ще сказав, що «... мають шанувати Ольгу Кобилянську ті, хто живе і житиме на Буковині, а значить, і по цей, і по той бік державних кордонів, і по цей, і по той бік Європи». Закінчив словами про те, що писала Олуга Кобилянська: «Згадуйте предків своїх, щоб історія передь нами не згасла, і золотої нитки не згубить», ...«не забуваймо про це, бо доки берегтиме пам'ять про тих, хто віддав нам свій талант, доти житимемо самі і наші нащадки».

У своєму слові Данієл Гринчук сказав: «між народами Румунії і України існують глибокі зв'язки. Ми є сусідами і треба нам мати спільну європейську майбутність».

Елвіра Романюк сказала, що бракують переклади творів О. Кобилянської румунською мовою, а це не дає можливості і румунським читачам ознайомитись з її творами, але що вона упевнена, що в майбутньому це буде можливо. А це допоможе двом сусіднім народам, румунському і українському, взаємно ще ліпше себе пізнати.

На закінчення всі присутні мали нагоду послухати гарні румунські співи і колядки у виконанні вокального гуртка культурного дому міста Гура Гуморулуй під проводом звісної співачки народної музики Марії Маковей. Окрім колядок, на присутніх приємно враження справив і національний стрій, в якому були одягнені співаки.

Попрощалися і розійшлися приємно вражені тим, що бачили і чули і напевно

довго пам'ятатимуть цю подію. А червона калина, сподіємось, що виросте і на румунській землі і прикрасить «українським духом» місце, де знаходиться пам'ятник-погруддя видатної української буковинського походження письменниці О. Кобилянської, якої 146-річницю від дня народження відсвяткували 2009 року.

Ярема Онищук
Фото автора

Куди мене роздум веде

ТАЛАНТИ ТРЕБА ШАНУВАТИ

Саме так: шанувати і виховувати, приділяти їм не тимчасову, а постійну доброзичливість, бути весь час у полі зору старших, які, по-моєму, майже зобов'язані ділитися з ними з набутого досвіду. Бо вони повинні пам'ятати, що й самі колись долали нелегкий шлях до творчого самоутвердження, відчуваючи чийсь добу «руку», пораду, щирю підтримку. Не знаю, хто як, а я все це спізнав. Відчув добре, прихильне слово, хоч інколи воно не завжди збігалось із моїми задумами та естетичними настановами. Одною із таких можливостей почути оцінку написаного була літературна студія при Спілці Письменників, де інколи в суперечливих дискусіях викристалізовувався індивідуальний почерк кожного з нас. Здається, що зі всіх, хто пройшов цю школу, - я наймолодший. Зараз такої літстудії немає, немає ані творчих гуртків, хоч, в містах і в селах живуть наші літератори. По-моєму, на них мав би впасти цей обов'язок. Та тут мова не тільки про літераторів, а й художників-професіоналів, керівників музичних колективів, яких у нас не так рясно. Маємо насамперед конечну потребу включеності в плеканні молодих талантів, які б понесли далі нашу національну ідентичність, нашу самобутність, заявивши світові, що в Румунії українство ще існує. А його потрібно звідусіль підтримувати. І те не лише принагідно, від okazji до okazji, у святкові дні, а весь час, цілеспрямовано. На це повинні бути націлені всі наші зусилля, головно в цей складний період суспільного життя, коли через різні нестачі усе нове в'яне, сохне. Тут потрібна насамперед наполеглива праця, пошуки молодих талантів як з боку поодиноких ентузіастів, так з боку наших сурівських організацій. Популяризація здобутого на всіх рівнях мас-медіа, частіше влаштування спектаклів, художніх виставок, одним словом, далекосяжне, чітко сплановане популяризування досягнутого. І я тверджу: У нас таланти є, вони ще не перевелись. Їх треба відкривати, підтримувати, а то вони загубляться в румуно-культурному масиві. Нам потрібно дедалі найстійливіше обстоювати наші права, бо ми ж рівні громадяни Румунії. А що ж бачимо? Згортається викладання української мови, позбувають посади шкільних інспекторів, нікому редагувати шкільні підручники, центральне телебачення перестало транслювати українські передачі, а якщо й показують дещо - то румунською мовою, самі наші громадські діячі виступають не по-українськи. Нам треба бути більш свідомими, бо коли ми себе не поважаємо, не поважатиме нас ніхто. І тоді на кого вже звалювати наші гріхи? Адже давно відомий вислів: що горе тому народу, який не шанує свої таланти! На жаль, український народ протягом своєї віковичної історії був змушений наперекір волі робити це. І робилося воно насамперед чужинцями, зайдами, але й своїх не бракувало. Та здоровий глузд завжди перемагав, у принагідні, спиятливі моменти буйно розцвітали і заявляли

про себе свіжі таланти.

Шановний читачу! Не приймай висказане як докір комусь. Все це - сумний виплеск того, що переживаємо. Насамперед у культурній площині нашого перебування, бо інші негаразди окошуються на все сьгоднішнє суспільство. Але болить мені насамперед духовна частина нашого життя, те, що робить нас окремшними, те, що є ознакою нашої ідентичності, сокровенності, що дає нам повноту особистості психології та ментальності. Давно вже настав час усвідомити, що ми одного кореня і зрозуміти дурноту тих, хто нас ділить на українців, рутенів, гуцулів. Більшої глупоти не може бути, коли в нас подібні звичаї, обряди, пісні, а насамперед та ж українська мова у дуже не різнорідних діалектальних аспектах. Покажіть мені приклад, коли б представники цих підетнічних груп не розумілися говорячи українською, як іноді буває в певних регіонах деяких країн. Сумно, братове, але, мабуть, настав час здорового глузду не відрікатись від свого і від себе, ставлячи на перше місце власні інтереси. Інакше швидко станемо безбатченками, манкрутами, без своєї прабатьківщини України, яка, чесно признавшись, не дуже наділяє нас належної уваги, бо й сама має свої клопоти. Та я завжди був переконаний, що українці з Румунії повинні самі вирішувати свої проблеми. А тому ми повинні знати собі ціну, дедалі міцніше утверджуватись і заявляти про себе. Бо талановиті люди у нас ще не перевелись. І в період минулої осені я про це пересвідчився. Насамперед художня виставка живописця Михайла Бринзяника, яка приголомшила мене в Сігеті й досі переслідує своєю гармонійністю барв, імпресіоністичним дискурсом, переливом нюансів по-осінньому меланхолійних фарб, і такий же по-осінньому спокій. Глибина художнього задуму, продумана малярська техніка не може не вразити чуйну душу. Осягання душі через красу, відтінковість кольорів, нюансованість, гармонійна віддзеркаленість пейзажу, ландшафту. Ці картини приносять якусь утихомирненість, але й радість. Це талант, який несе через мистецтво душевне розкриття, яснобарвного тремтячого світла в різнобарвних тонах. Щоб не віддалялись цієї околиці, себто села Ремети, що на Мараморощині, згадаємо молодого скрипаля і співака Раду Понграца - талановитого виконавця народної української та румунської пісні. Зараз він навчається в одній з музичних шкіл Бухаресту. На жаль, він не частий гість наших культурних заходів, бо його туди не запрошують. А йому ж потрібна матеріальна і моральна підтримка, йому б студіювати в Україні, а то він загубиться серед чужих. За ким буде слово, питаю? І переконую себе, що хтось обізветься, щоб цей уроджений талант зумів зміцнити і заявити про себе в міру таланту. Адже талантів у нас не бракує, їх треба всіляко підтримувати, заохочувати, ставитись до них доброзичливо, без крихти лукавства та заздрості. В Бухаресті не без успіху діє співочий колектив Колотилів «Зоря». Він відоміший за інших, але це завдяки лише власним зусиллям. А по наших селах таких колективів не так уже й багато. Є в Копачелі під керівництвом Івана Лібера, є негостинський мандоліновий гурток Миколи Майданюка, ронянський хор під керівництвом Джети Петрецької. Звичайно, в багатьох наших селах є такі культурні осередки, але їх не дуже рясно пропаговано. Гадаю, що тут наполегливу роботу повинні робити місцеві філії СУРу.

А втім ми не повинні, мабуть, драматизувати, як оце я. Нещодавно в Бухаресті високообдарований Михайло Тимошенко, молодий українець з Дунайської Дельти, що проживає у Львові, представив галерею портретів. Виставка викликала ряд відгуків, як і вся праця цієї високо оціненої творчої індивідуальності з чітким мистецьким почерком. Виставлені ним портрети споріднювала єднальна прикмета: роздвоєння людини, у даному випадку, - творчої особистості. Тут дозволимо собі

невелике відхилення. На Буковині сурівська повітова організація щороку організує своєрідний Пленер художників із різних країн. Добра річ, задумана Іваном Боднарем, адже в такий спосіб художники з тих країн можуть дізнатись багато про українську нацменшину в Румунії, понести відомості в свої рідні сторони. Це добре, але непогано було б, щоб такого роду заходи організувались і для наших, тутешніх, обдарованих талантів, щоб між ними встановився професійний діалог. Адже десяток з чимось років тому я відкрив для себе кілька таких же талановитих живописців у Банаті. А чим би зашкодив своєрідний конкурсний спектакль наших композиторів. На щастя, вони в нас є, тож ми повинні заявити про це світові. Бо ми не з найостанніших, тому й не повинні загинути, як ті бобри.

Шановне Панство! Я навмисне залишив на кінець мову про нашу літературу. Нею ми заявили про себе найпотужніше. В жодній слов'яномовній державі Європи не зустріти такий потужний і різноманітний струмінь художньої (й не тільки) літератури, видавничої діяльності. Тим більше у ці складні й несприятливі часи. Адже нам потрібно усвідомити, що сьогоденне покоління - це не сімдесятники минулого століття, коли українська школа ще сяк-так животіла. Хоч би на Мараморощині та в деяких поселеннях Сучавщини. На жаль, після грудневих подій за 20 років ми не повернули жодній школі статус української, бо навіть у Сігетському ліцеї ім. Тараса Шевченка не всі предмети викладаються рідною мовою. Тим більше в сільських навчальних закладах. І все ж у наші літературні ряди вливаються нові творчі сили. Згадати б лишень імена Анни Трайсти-Рушть, Миколи Корнищана та Михайла Трайсти. Сподіваємось на інші свіжі припливи. І все ж, не будьмо задоволені станом нашого духовного життя. Робімо все для підвищення національної свідомості, відгукуймося на всі наші благородні заходи, щоби про нас знали, говорили, щоб нас шанували. І наші таланти, які потрібно плекати не спорадично, а весь час.

Микола КОРСЮК

1949 РІК - ПОЧАТОК УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НЕГОСТИНІ

В 2009 році сповнилося 60 років української культурної діяльності в Негостині. Може, дехто з читачів запитує себе: а що це таке Негостина?

В цьому селі засновується в 1949 р. мішаний український хор, який нараховував близько 120 осіб, а учасниками його була місцева молодь і українська молодь з міста Серету. Засновником хору був покійний нині професор Олександр Петращук, який в той час працював у негостинській школі. Репетиції хору відбувалися в старому будинку культури Негостини. Хористів з Серету та керівника хору Олександра Петращука, який жив в Сереті, привозили на репетиції возом, забезпеченим сільською радою. Репертуар хору складався із українських народних та російських пісень, але й румунських. Під керівництвом прекрасного диригента Олександра Петращука хор прославився, можна сказати, по всій Румунії. Майже кожної неділі хор виступав не тільки в Негостині і на сценах сусідніх сіл, але і в Сереті, Радівцях, Сучаві, Яссах, Ботошанах, Бухаресті. Хор брав участь у різних конкурсах і займав постійно перше місце. Ось які були перші пісні, що входили до репертуару хору: «Діду мій, дударіку», «Ой пряду, пряду», «Ой летіла горлиця», «Реве та стогне Дніпр широкий», «Молдованка», «їхав козак потайком».

Слід згадати тих, хто брав участь в цьому хорі і ще є серед нас: Марія Петрашук (Шовкалюк), Марія Поповинюк (Гарасим'юк), Анна Поповинюк (Григорчук), Марія Аріч (Серединчук), Пауліна Серединчук (Петрашук), Розалія Григорчук (Серединчук), Дмитро Григораш (Туці), Михайло Герлиц, Дмитро Гарасимчук, Євген Майданюк, Михайло Гнатюк.

В 1950 р. Олександр Петрашук перейшов до української педагогічної школи в Сереті, але він керував хором аж до 1953 р., а після нього хорову діяльність продовжував Валеріан Янош, учитель негостинської школи (до 1959 р.). З 1959 р. хорову діяльність продовжує Микола Майданюк. В цей період хор складався лише з негостинської молоді і налічував 100 осіб. Хор зайняв 1-е місце на обласному фестивалі «Сучавські плаї», де одержав кіноапарат і телевізор. Автор цих рядків керує негостинським хором до 1967 р., коли переходить до Серету на кафедру фізкультури.

В цей час культурна діяльність в Негостині «кипить», оскільки в 1948-1949 рр. Дмитро Аріч (на той час учитель сільської школи) задумав і поставив на сцені п'єсу «Наталка Полтавка» Котляревського. Тому що в Негостині було мало інтелігенції, Дмитро Аріч звернув увагу на звичайну сільську молодь і навіть на старше покоління, які успішно зіграли свої ролі у п'єсі. Відзначилися Марія Шовкалюк, яка прекрасно зіграла ролі Наталки, покійний Євсебій Григораш, (роль Петра), Додій Серединчук, Таня Григораш та інші хлопці та дівчата. Оскільки спектакль мав великий успіх, всі негостинці бажали побачити п'єсу ще раз, і тому наступної неділі «Наталку Полтавку» було повторено не в будинку культури, затісному, а на подвір'ї негостинської школи, де було збудовано велику сцену. Чи не все село прийшло на цю театральну виставу. Успіхи цих вистав заохочують Дм. Аріча, і він ставить класичну п'єсу І. Карпенко-Карого «Безталанна». Її вистава відбулася не тільки в Негостині, але і в інших селах та в місті Сереті. В 1950 р. Дм. Аріч ставить на негостинській сцені п'єсу «Ой не ходи, Грицю, та на вечорниці» М. Старицького. Треба сказати, що змінюються актори - приходять молода інтелігенція. Роль Гриця виконує Михайло Волощук, а роль Марусі учителька негостинської школи В. Філіп'юк. Після 1951 р. до театального гуртка приходять талановита молодь - учителі та негостинські учні Серетської педагогічної школи: Надя Білецька, Дмитро Куява, Сільвія Ріщук (Майданюк), Домця Григораш, Микола Майданюк, Михайло Волощук, Михайло Федюк, Николай Клим та інші. Незабаром виникають деякі непорозуміння між молодими інтелектуалами та режисером Дм. Арічем щодо техніки виконання ролей. На пропозицію колективу режисером театального гуртка стає Дмитро Куява, який знову готує для сцени українську класичну п'єсу, доручаючи ролі молодому поколінню. В нас була велика відповідальність перед негостинцями й перед Дм. Арічем, і ми усі дуже добре вивчили свої ролі. Запросили Дм. Аріча на виставу, від якої він був дуже приємно вражений і попросив пробачення за недовіру.

Під керівництвом Дм. Куяви, який закінчив і режисерські курси при Ботошанському театрі, ставляться на сцені класичні п'єси «Не судилось» («Панське болото»), «Дай серцю волю, заведе в неволю», «Сватання на Гончарівці», а також комедія «Над лиманом». Хочу підкреслити, що всі декорації до цих п'єс малювали Дм. Куява та Михайло Волощук. Після кожної вистави відбувався так званий бенкет, де ми гуляли, співали і раділися, що маємо робити далі.

З п'єсою «Наталка Полтавка» брали участь на обласному фестивалі в місті Дорогой, де зайняли II-ге місце і виграли 12 мандолін, 2 банджу, 2 гітари, акордеон. З цими інструментами під проводом М. Майданюка створюється в негостинському культурному домі мандоліновий оркестр. Але настав час, коли нам заборонили

ставити на сцені українські п'єси, а хор, який працював разом з театром і мандоліновим оркестром, більше не смів мати в репертуарі українських пісень.

Негостинський культурний дім здобув таких великих успіхів завдяки його керівникам: Дм. Арічу, Дм. Куяві, М. Майданюку, Траяну Бурчу, Мірчі Григорашу.

Стає сумно в негостинському будинку культури, бо немає нічого українського - ні пісень, ні п'єс.

З великими труднощами зберегли українську мову в школі від тих часів аж дотепер завдяки учителям і батькам учнів. Треба сказати, що у розвитку культурної діяльності в Негостині велику роль відігравала школа, виховуючи майбутніх культурних активістів у шкільному хорі і мандоліновому оркестрі. Після переходу автора цих рядків до Серетського ліцею в 1967 р. культурну діяльність продовжують в школі проф. Іван Боднар та Іван Фрасинюк. Це аж до Революції.

Після Революції один з найкращих культурних діячів, Михайло Волощук, повертається в рідне село і засновує в 1991 р. вокальний дівочий гурток «Негостинські квіти», а в 2004 р. чоловічий гурток. В репертуарі цих гуртків - українські народні пісні та його власні композиції і вірші. Ці гуртки брали участь у різних фольклорних фестивалях та фестивалях національних меншин, які відбувалися на Буковині в Негостині, Сереті, Радівцях, Сучаві, Ботошанах, на фестивалі «Буковинські зустрічі» в Кимпулунзі, а також побували і за кордоном.

В 2001 р. автор цих рядків вийшов на пенсію, та на запрошення директора негостинської школи Віктора Серединчука повертається (після 34 р.) до школи в рідному селі викладати уроки фізкультури та музики. Того ж року засновує мандоліновий оркестр «Негостинські струни», а також вокальний дівочий гурток, який виступає разом з оркестром. Репертуар «Негостинських струн» складається з українських народних пісень.

«Негостинські струни» своїм репертуаром, майстерним виконанням прославилися не лише на негостинській сцені, але і на різних конкурсах, як, наприклад, «Румунські душевні скарби», та фестивалях меншин, які відбувалися в Негостині, Марицеї, Мілішівцях, Сереті, Сучаві, Радівцях, на сценах «Буковинських зустрічей» в Кимпулунзі і в Чернівцях в Україні (2003, 2006, 2007 рр.). Слід сказати, що ми з великою радістю одержали в 2006 р., офіційне запрошення від Експертної ради фестивалю мистецтв українського зарубіжжя «Український спів у світі» з Києва, який відбувся 18 серпня 2006 р. в Національному Палаці «Україна» після урочистого відкриття IV-ого Всесвітнього форуму українців. Ми виступили на цій фестивалі разом з художніми колективами з 24 держав, де проживають українці і були нагороджені Міністерством культури і туризму України Почесною Грамотою за активну роботу по збереженню і популяризації українського мистецтва та успішний виступ у заключному концерті. Оскільки наш колектив вже добре відомий в Чернівецькій області, беручи участь у щорічному Міжнародному фольклорному фестивалі «Буковинські зустрічі», Чернівецька Державна Адміністрація подарувала в 2007 р. нам 18 дівочих українських костюмів і 4 чоловічі костюми.

Микола МАЙДАНЮК

Explicatii foto:

buciuta = З ліва на право, Корнелія Лускалова директор Культурно-інформаційного центру України у Бухаресті, Маркіян Кулик Посол України в Румунії, Д-р Любомир Мазур, генеральний секретар ЕКУ, депутат Степан Бучута голова СУР, Ярослава Хортяні голова Європейського Конгресу Українців та Ярослава Колотило радник у Міністерстві культури.

Onesciu 1 = Ольга Кобилянська

Onesciu 2 = Священики православні і греко-католицькі відправили панахиду.

Onesciu 3 = Садіння калини.

Corsiuc = Вокальна група «Зелена ліщина» із с. Копачеле, диригент Іван Лібер